

Freedom Drive Film 2009

Peter Kichashki (Петър Кичашки):

Макар и да звучи странно, но съм убеден, че някой от българските участници може да напише книга за пътуването до Страсбург. Имахме доста проблеми по пътя: още на тръгване се установи, че някои са си забравили паспортите, на два пъти пукахме гуми, недостъпен хотел, за който иммахме уверението, че е подходящ за хора с инвалидни колички, и прочее и прочее. Всеки ден се случваше по нещо неприятно, но не това е най-важното. Най-важното е, че оцеляхме, стигнахме до тук и сме готови всеки път да преоделяме препятствията по пътя, та били те и по-тежки. Готови сме да правим това отново и отново, защото си заслужава. Не е важно какво се случва по пътя, колко е тежко, важното е, че събитието си заслужава усилията. Всеки, който гледа на света през призмата на уврежданията, трябва да изпита това преживяване поне веднъж в живота си.

Girls on Tram (момичета в трамвая):

Страсбург: Страсбург.

Европейска мрежа за независим живот

Поход на свободата с дестинация Европейския парламент

Freedom Drivers on March:

Нищо за нас без нас!

500 човека с увреждания от 22 страни

Martin Naughton (Мартин Нотън):

Исканията на участниците в Похода – накратко казано – са за възможности и подкрепа, така че всеки от нас да живее живота си като останалите хора.

Bente Skansgård (Бенте Скансгард):

Всички ние сме продукт на културата, от която идваме, но изповядваме една и съща философия, част сме от едно движение, наречено движение за независим живот. То се заражда в Съединените щати – през 50-те и 60-те години на миналия век – вдъхновено от Мартин Лутер Кинг, и не само. После идва и в Европа.

Bente Skansgård (Бенте Скансгард):

„Нищо за нас без нас” е добър лозунг, защото ако правата ни и мястото ни в обществото бяха гарантирани, то във всички – как се казва – сфери на обществения живот щеше да има и хора с увреждания.

Johan Ten Geuzendam (Йохан Тен Гойзендам):

Хората с увреждания имат същите права както и хората без увреждания, но достъпът до тези права за хората с увреждания е ограничен.

Horst Frehe (Хорст Фрее):

Неоснователните предложения за настаняване в социални домове или институции далеч от социалния живот на обществото, с правилници за вътрешния ред и поведението на хората, без право на избор по отношение на личната помощ, при пълна липса на лично пространство в стаи за по двама и трима души – това са все нарушения на закона.

Johan Ten Geuzendam (Йохан Тен Гойзендам):

Но наличието на закон не винаги е достатъчно; трябва да се покаже как този закон ще бъде изпълняван на практика.

Adolf Ratzka (Адолф Рацка):

Мисля, че единственият начин да успеем някой ден е като докажем обратното на онези от нас, които живеят извън обществото, като споделяе с тях и с обществото живота си, който е толкова обикновен, колкото сме и ние самите. Ние сме едни много обикновени хора. Искаме същите неща, каквито искат и останалите. Търсим признание за това, което сме, търсим зачитане и подкрепа за онова, от което се нуждаем, което правим. Искаме обич, както всеки друг човек. Ако това послание стигне до обществото, то може хората, в това число и нашата общност, да разберат, че ние имаме права, заслужаваме правото да живеем като останалите хора в избраните от нас самите общности. Ние обогатяваме семействата си, общностите си, обществото като цяло.

Caitrirona Kenny (Каитрирона Кене):

Нищо за нас без нас!

Horst Frehe (Хорс Фрее):

Конвенцията за правата на хората с увреждания е първият документ, който служи за ограничаване на сериозното вмешателство в живота на човека, за зачитане на неговото достойнство. Тя ни защитава от дискриминация, от бедност, но също така е гаранция за правото на пълноценно участие, на достъпна среда, на избор, както и на социални придобивки за живот в условията на самоопределение и равни възможности в обществото.

Действайте СЕГА! Спрете неравенството! Спрете сегрегацията!

Johan Ten Geuzendam (Йохан Тен Гойзендам):

В много страни от Европейския съюз институционалната грижа поема над половината от разходите за публични услуги в социалната сфера.

Два милиона европейци жиняев в институции.

Johan Ten Geuzendam (Йохан Тен Гойзендам):

Единадесет от 27-те страни-членки на ЕС за завършили процеса по ратификация на Конвенцията, но пък всичките са я подписали. Затова сме убедени, че всички ще я ратифицират в даден момент.

Adolf Ratzka (Адолф Рацка):

Това, от което имаме нужда е законодателство с гаранции, че всеки човек ще получи средствата за покриване на реалните си нужди, независимо от бюджета на финансиращите институции, независимо от бюджетните възможности на страната.

Johan Ten Geuzendam (Йохан Тен Гойзендам):

Не е достатъчно да сме тук и да повтаряме като мантра едно и също нещо: колко било важно да се ратифицира Конвенцията на ООН и прочее. Трябва да се намерят начини за практическото ѝ приложение.

Rachela Sindicic (Рачела Синдичич)

(на хърватски) Нищо за нас без нас!

Човешки права за всички.

Tabitha Collingbourne (Табита Колинборн)

Право на пълноценно и ефективно участие, на включване в обществото; зачитане на разнообразието сред хората с увреждания, както и приемането им като част от човечеството и човешкото разнообразие.

David Walsh (Дейвид Уолш):

Нищо за нас без нас!

Adolf Ratzka (Адолф Рацка):

Хората с увреждания никога не са получавали справедлив дял от общите блага. Те никога не са имали възможността да живеят като останалите. И при най-добрите политически намерения не са ни предоставяни практическите средства за пълноценен живот, защото винаги някой друг е решавал вместо нас какво ни трябва. Движението за независим живот промени картината, давайки власт на хората с увреждания, насърчавайки ги сами да вземат решенията за собствения си живот, за онова, което искат да правят в живота. Ние сме най-добрите

експерти, когато става въпрос за нашите собствени потребности. И казваме на политиците: „оставете ни на мира, дайте ни водещата роля на нас”. Това е то независимият живот!

Nicolo Della-Pupa (Николо Дела-Пупа):

Искаме да се даде гласност на Похода на свободата; искаме Румъния да бъде тук, сред голямото семейство на Европейското движение в сферата на уврежданията.

Rachela Sindicic (Рачела Синдичич)

Положението не е розово, както знаете. Имаме проблеми с личната помощ – разполагаме с 20 часа на седмица, от понеделник до петък, което е горе-долу по 4 часа на ден.

Elena Pečarič (Елена Печарич):

Личните асистенти ми дават силата и властта, от която имам нужда, за да организирам ежедневието си по собствена воля. Аз мога да бъда независима! Аз мога да бъда това, което съм. Аз мога да живея нормален живот.

Преносимост на личната помощ за всички.

Freedom Drivers on March:

Какво искаме? Лични асистенти!
Какво искаме? Лични асистенти!
Какво искаме? Лични асистенти!

Stephanie Steiglechner (Стефан):

(Provisional translation from German)

... да се борим за правата на хората с увреждания, така че качеството на живот да стане достояние на всички в Европа.

Robert Droy (Роберт Дрой):

Независимият живот е основно човешко право. Хората с увреждания трябва да имат възможност да правят избори и да контролират всички аспекти на живота си, в това число и мястото, където биха искали да живеят. Има страшно много хора с увреждания, които са настанени в институции и не могат да се раздват на свободата, която останалите приемат за даденост в едно демократично общество. С лична помощ и реална възможност за избор и контрол – кого да наемат, как и кога да работи асистентът – хората биват истински овластени и се чувстват пълноценни като всички останали членове на обществото.

Freedom Drivers on March:

Член 19: ратификация сега!
Член 19: ратификация сега!
България?
Да!

Lyudmila Borisova (Людмила Борисова):

(Provisional translation from Bulgarian)

Политиките за независим живот може да помогнат за реална промяна на обществото и да направят страните ни по-добро място за живеене на всички.

Panagiototis Tsinganos (Панаджиототис Цинганос):

Свободата не е алтернатива: тя е право за мен, нещо задължително. Аз живея сам, живея независим живот. Но не можете да си представите колко ми е трудно! Аз работя, за да плащам на асистентите си. Това е срамота!

Freedom Drivers on March:

Какво искаме?
Човешки права!
Кога ги искаме?
Сега!
Германия
България
Ангрия
Норвегия
Ирландия
Италия
Испания
Португалия
Гърция ...

Freedom Drivers on March:

Словения
Латвия

Gordana Rakjov (Гордана Райков):

Аз съм от Белград, Сърбия и ние се борим за лична помощ и равнопоставеност: опитваме се да живеем нормално, да работим, да се образуваме, да имаме семейства. Като всички хора...

Член 19 от Конвенцията на ООН – реалност!

Lyudmila Borisova (Людмила Борисова):

(Provisional translation from Bulgarian)

Трудно беше. Беше много трудно. Изправяхме се пред множество предизвикателства, но това е пътят и той минава през Похода на свободата. А пътят към свободата винаги е осеян с предизвикателства, които трябва да посрещаме и да преодоляваме.

Hubert Bernard (Хуберт Бернард):

(Provisional translation from German)

(на немски) Към участниците от Германия. Трябва да приберем лозунгите и плакатите. Можете да ги съберете тук, до тази стена. Едва тогава ще ни пуснат вътре. Благодаря ви.

(на английски) Към всички останали участници: приберете плакатите и лозунгите, моля. Сложете ги тук, до стената. При това условие ще ни пуснат да влезем вътре. Мисля, че всички искаме това да се случи. Благодаря ви.

Elena Pečarič (Елена Печарич):

Щеше ми се да мина през барикадата, а не да чакам някой да ми отвори вратата, да ме пусне вътре и да ми разреши да вляза без посланията, които носех на гърба си. Не можело да останат; жалко, защото това бяха много важни и внушителни послания.

Martin Naughton (Мартин Нотън):

Да, трябва! Нормално е да приключим с протеста тук, пред входа. Всички национални групи се справят блестящо! Това не е изискване само към нас!

Paul Darke (off-screen):

Смяташ ли за правилно искането да си приберем лозунгите и плакатите, за да ни пуснат вътре?

Gordana Rakjov (Гордана Райков):

Не, не смятам, че трябва да бъде така, даже ми изглежда странно, защото **те изразяват нашата философия, нашите искания.**

Adolf Ratzka (Адолф Рацка):

Всички ние като граждани на Европейския съюз, независимо от коя държава идваме – Гърция, Германия, Швеция или Италия – трябва да се ползваме с еднаква защита на правата си поради простия факт, че сме граждани. Така, както трябва да имаме еднакви права независимо от начина, по който изглеждаме, по който се движим, накуцвайки или в инвалидна количка, по който виждаме или не, чуваме или не. Всичко това е без значение, защото като човешки същества и обикновени граждани ние имаме нашите си аспирации и потребности, но също така и човешки права, които трябва да бъдат защитени. Ние искаме зачитане, признание и уважение. Разберете, ние сме обикновени хора. Благодаря.

John Evans (Джон Еванс):

Мисля, че това е голям ден за нас. Събрали сме се хора от цяла Европа. Отбелязваме 20-годишния юбилей на Европейската мрежа за независим живот. Ние знаем какво е вярното решение. Ние знаем, че личната помощ е наше човешко право. Няма да се откажем от битката си за лична помощ. Стигнахме до Европейския парламент, за да се борим за това си право, за да кажем на евродепутатите, че личната помощ е наше човешко право и ние няма да се откажем от него. Прекрасно е, че тази година се включиха толкова много хора в инициативата – преди осем години, когато за първи път се проведе Похода на свобода, бяхме стотина души, днес сме близо 400. Това се казва напредък! Пожелавам ви всичко най-хубаво и не забравяйте да се веселите цял ден – наше право е да отбележим с празненства годишнината си.

Gordana Rakjov (Гордана Райков):

(на сръбски) Нищо за нас без нас!

Карка Panayotova (Капка Панайотова):

Искам да отбележа, че този път сме се събрали тук от всички краища на Европа, както се наложи израза, от „старите” и „новите” страни-членки. Никога не ми е харесвало да съм част от нещо, което не е равностойно на цялото. Затова предлагам всички да бъдем заедно, „старите” и „новите” страни-членки, така че да покажем как личната помощ трябва да бъде право на всеки, където и да се намира в Европа. Независимият живот не е ли за всеки?

Freedom Drivers (off-screen):

ДА!

Карка Panayotova (Капка Панайотова):

Затова сме тук.

Peter Kichashki (Петър Кичашки):

(на български) Нищо за нас без нас!

Aage Gjesdal (Ааге Гесдал):

Казвам се Ааге и съм от Норвегия. Дошли сме тук, за да ни видят и чуят, за да станем видими и чуваеми, за да се покажем и да се гордеем със събе си. Ние представляваме 10% от населението на Европа и настояваме за зачитане на човешките ни права. Настояваме за равнопоставеност и за отношение, каквото получават останалите граждани на Европа независимо от коя държава-членка идваме. Ние настояваме за равни възможности и равни права за всички граждани. Благодаря.

Bente Skansgård (Бенте Скансгард):

Това са реалностите: хората трябва да се борят, да излязат на улицата, а не да стоят затворени в институции.

Gisele Caumont (Жизел Комонт) (*translation from French to English spoken by Jean Pierre Ringler*):

Казвам се Жизел и съм от Франция, но съм живяла три години в Швеция. Искам да кажа няколко думи за положението във Франция, където има много институции, а правителството ни планира през следващите години да разкрие още 50.000 места (*аудиторията реагира възмутено*). Това означава, че официалните власти организират легално призната сегрегация във Франция. Обикновеният човек с увреждане има право само на няколко часа лична помощ, докато интелектуалният елит ползва повече. Във Франция няма достатъчно институции за всички деца и младежи или за възрастни с увреждания. Мнозина заминават за Белгия, където, твърди се, имало повече гостоприемни институции. Това не е Европа на нашите мечти. Във Франция на хората с увреждания се гледа от медицинска гледна точка: ние сме основно пациенти. И това е така не защото се нуждаем от помощ, за да се измием или да отидем до тоалетната, защото сме болни или сме пациенти. Във Франция сме убедени, че за да излезем от тази ситуация, трябва да работим заедно на европейско ниво. Искаме да вземем живота си в свои ръце, да живеем по собствен избор. Но както казах преди малко, във Франция сегрегацията се организира от официалните власти. Благодаря!

Richard Howitt (Ричард Хауид):

Трябва да продължи разговора за деинституционализацията, да задаваме въпроси, да променяме нагласи, но и това не е достатъчно. А по другия ви въпрос, ние бяхме категорични: нито едно евро, никакви пари от европейските фондове не могат да се харчат в подкрепа на институционализацията.

Консултиране с организации, създадени и управлявани от хора с увреждания, които водят независим живот

Peter Kichashki (Петър Кичашки):

За мен това беше изумително преживяване, толкова впечатляващо, че нямам думи да го опиша. Има нещо, което зарежда с енергия, кара те да настръхнеш целия. Чувствам се така, сякаш не само батериите на инвалидната ми количка са заредени, а целият съм пълен с енергия, не за една, а за две години, до следващия Поход на свободата. Вдъхновяващ е контактът с всички тези хора тук – толкова позитивни, решителни, готови да се борят за промяна. Срещам множество

приятели, които говорят същите неща като мен – това е толкова въздействащо, че ми е трудно да го изразя с думи.

Bente Skansgård (Бенте Скансгард):
(на норвежски) Нищо за нас без нас!

Martin Naughton (Мартин Нотън):

Бих започнал от сега да спестявам за 2011. Фактически, вече правя това. Тук има забавление, има нещо много, много овластяващо.

Adolf Ratzka (Адол Рацка):

Вижте какво забавление тече тук! Аз ... добиваме усещането, че участваме в нещо смислено.

Участниците в похода (пеят) [Freedom Drivers (singing in background)]:
Вървим, хванати ръка за ръка ...

Mairead McGuinness (Майрид МакГинес):

И така, аз бих ви окуражил да упражните правата си на граждани, да пускате мейли, да пишете писма, да лобирате, да се обаждате по телефоните, така че всички да чуят вашите послания, дори и тези, които не са тук днес. Със сигурност, аз ще разгласявам вашите искания. Благодаря!

Европейска мрежа за независим живот www.enil.eu

Jerzy Buzek (Йежи Бузек):

Отворен съм за всякакви въпроси, които ви вълнуват. Можем да ги обсъждаме под всякаква форма, каквато пожелаете: чрез колегите ми тук, с останалите колеги. Всеки евродепутат се връща в изборителния си район всяка седмица, те са близко до изборителите и техните проблеми, защото идват от всички европейски региони – от Финландия до Португалия, от Ирландия до Малта. Всеки регион, от където идват, има свой представител в Европарламента, който се връща там всяка седмица. Всеки понеделник сутрин ние се срещаме в Европейския парламент в Брюксел или Страсбург. Моля ви, обърнете се към вашите представители, евродепутати или се свържете директно с Европейския парламент, защото ние чакаме, разчитаме на вашите предложения. Имаме чувство за солидарност – между нас и вас, между вас и нас. Ние сме едно цяло: граждани на Европейския съюз..

Marion Stangl (Марион Стангл):

(на немски) Нищо за нас без нас!

Ще се видим през 2011, когато ще се състои следващият Поход на свободата